

Aar og endelig *ubetinget* til denne Alder og *betingelsesvis* til det fyldte 18de Aar ved Lov af ²⁰/₄ 1888, gjentaget i Lov af ¹²/₄ 1892 og ³/₄ 1900, hvilke Love forøvrigt give fortrinlige Regler for Sikring og Inddrivelse af disse saakaldte Alimentationsbidrag, ligesom de giver den fødende Kvinde Ret til Barselshjælp hos Børnefaderen.

Det ses saaledes, at vor Lovgivning har gjort store Fremskridt paa dette Omraade, idet den har givet et tidligere retsløst Barn sin — naar bortses fra Arveretten. — retslige Stilling og givet en værgeløs og forladt Kvinde den allerstørste Retsbeskyttelse, thi der gives ingen Forpligtelse, som Loven fordrer opfyldt under strengere Tvangsregler, end den her omhandlede.

Men dog har Lovgivningen endnu store Mangler paa dette Omraade f. Eks.: Den besvangrede ugifte Kvinde kan ikke forlange Bidrag inden Barnet er født, ingen Hjælp i Tiden forud og efter Fødselen, ingen Erstatning for mulige Følger af en haard Fødsel. — ja, hun maa hyppigt, overfor en genstridig Barnefader — vente i over ¹/₂ Aar, inden Hjælpen kan fremtvinges; og maaske er det umuligt at faa nogen Hjælp, naar Barnefaderen har været slyngelagtig nok til at forlade hende, opholder sig i Udlandet eller dør, inden Faderskabet er konstateret, og helt galt stiller det sig, hvis han er gift og har forud avlede Børn. Og hvad Barnet selv angaar, da kan det aldeles ingen Ret faa, hvis Moderen dør under Barselsaffæren; endelig er der Arveretten efter Fader og fædrende Frænder, som er Slegfredsbarnet, der ej er kuldlyst, ganske forment. Men, hvad der er det værste, naar endelig Barnemoderen har faaet Dom paa Bidrag over den vrangvillige, uridderlige Barnefader, saa er det Bidrag, han ved Øvrighedsresolution tilpligtes at betale, altfor lille, men dette er ikke et Lovgivnings- men et Administrationsanliggende og har sin Grund i, at de fastsatte Normalbidrag ere forældede, hvile paa Skøn og Oplysning fra en Tid, da Børneopdragelsen ikke kostede saa meget som nu. Dette Forhold kunde en Forening ubetinget med Lethed faa forandret, her mangler sikkert kun Initiativ, og ved at faa nye Normalbidrag fastsatte, var meget, ja maaske det meste opnaaet. En anden Side af Sagen om Bidragets Størrelse, hører dog under Lovgivningsmagten, og det er, at give Administrationen Ret til at tage tilbørligt Hensyn til Barnefaderens Formuesomstændigheder. Som det er nu, kan nemlig den rige Mand ikke tilpligtes at give mere til sit Barns Underhold og Opdragelse end den fattige Mand, og dette er ganske uretfærdigt, det burde ikke taales, at den rige Mand ved en karrigt tilmaalt Sum kan slippe fra sine Forpligtelser, ikke taales, at han skelner mellem sine „rigtige“ (d. v. s. ægte) Børn og sine „urigtige“ (d. v. s. uægte Børn), de ere lige „ægte“ og lige „rigtige“, og saa skal dette Barn endog være uden Arveret. Hvad denne Sag angaar, skal jeg dog ikke her komme nærmere ind derpaa, dels har det mindre Interesse, da de rige Folks Tal er saa ringe og de formueløses saa stort og dels har det store Vanskeligheder at lovgive paa dette Felt, jfr. det gamle Ord: Hvem der er Moderen véd man altid, men ikke, hvem der er Faderen“.

Jeg skal nu vende tilbage til de §§, hentede fra vor forældede Straffelov, som danner mit egentlige Udgangspunkt. De vedtage Straf for de ovenomtalte Handlinger, der altsaa ved disse §§ ere gjorte til Forbrydelser og tilmed store Forbrydelser. De ere skrevne af „Mænd“ imod „Kvinder“ og ere mægtige Anklagere mod den Uretfærdighed, at ikke alle „Borgere“, men kun Mændene skulle være med til at skrive de Love, som ogsaa Kvinder skulle adlyde, ja, hvorefter de endog skulle straffes, straffes haardt for Forbrydelser, som dog Mændene ere de indirekte Aarsager til. Den unge Moder skal i Tugthuset, medens Faderen ser til, følte han Vægten af sit Ansvar, vilde han straks træde til og bede om Lov til at dele Tugthuset med hende, men i Stedet for, det ser man hyppigt, sjæler han sig anonymt i den yderste Krog, Bladene vover næppe at nævne ham, medens de dog i deres Nyhedsstof stiller den unge Moder til Skue og af forloren Sædelighedsfølelse ikke har et undskyldende Ord for hende.

Det vil selvfølgelig føre for vidt at komme nærmere ind paa Forstaaelsen af disse §§ ligesom ogsaa paa, om de i disse beskrevne Handlinger burde være Forbrydelser, hvad § 193 angaar turde det være tvivlsomt; men kun skal jeg betone, at Straffene — indtil 12 Aars Strafarbejde (D. Ls 6, 6, 7 fastsætter Halshugning og Hovedet paa Stage) — ere uforsvarlige haarde. Og mærkeligt nok, man ser aldrig Kongens Benaadningsret anvendt overfor disse Lovovertrædelser, — her kunde sikkert en Forening gøre meget godt ved at gøre Indstillinger i saa Henseende. Men §§ er der nu engang i al deres Haardhed, skrevne af Mænd. Jeg vil i denne Forbindelse berøre, hvilken § „Mændene“ „glemte“ at indføre nemlig: en §, ligesaa haard, som de nævnte, om, at den „Mand“ bliver at anse med Straf, som forlader den af